

Trečiadienis. Visa atnaujinti Kristuje

Krikščionys, pasaulio šviesa ir
žemės druska. Gimtosios
nuodėmės padariniai pasaulyje.
Atpirkimas. Vėl atvesti pas
Kristų visas žemiškas
tikrenybes. Pamaldumo
gyvenimas ir darbas.
Šventumas pasaulyje.

2025-03-31

*I. Dievas juk nesiuntė savo Sūnaus į
pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų,
bet kad pasaulis per Jį būtų
išgelbėtas¹. Jis atėjo į pasaulį, kad*

žmonės turėtų šviesą ir liautųsi grūmęsi tamsybėse², o turėdami šviesą galėtų padaryti pasaulį vieta, kur visi dalykai tarnautų Dievo šlovei ir padėtų žmogui pasiekti savo galutinį tikslą. *Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė*³. Tai aktualūs žodžiai gerai pasaulio daliai, kuri tebelieka visiškoje tamsoje, nes be Kristaus žmonės niekad nepasieks nei ramybės, nei laimės, nei išganymo. Be Kristaus egzistuoja tik tamsa ir nuodėmė. Kas atmeta Kristų, lieka be šviesos, ir jau nebežino, kur eina kelias. Lieka suklaidintas pačioje savo esybės gelmėje.

Amžių bėgyje daug žmonių savo gyvenimą (darbą, studijas, reikalus, tyrinėjimus, aistras) atskyrė nuo tikėjimo; ir kaip šio atskyrimo padarinys laikinos tikrybės netenka savo vertės, jų tarsi nepasiekia Atpirkimo šviesa. Stokodami šios šviesos, daugelis ėmė

laikyti pasaulį tikslu savaime, be jokio sąryšio su Dievu, ir taip iškreipė net elementariausias ir esmingiausias tiesas. Ypač šį atskyrimą reikia taisyti Vakarų šalyse, „kadangi yra daug kartų, kurios šiais laikais prarandamos Kristui ir Bažnyčiai, ir kadangi, nelaimei, iš šių vietų visam pasauliui paskleidžiamos naujos pagonybės piktžolės. Šią šiuolaikinę pagonybę apibūdina materialios gerovės siekis bet kokia kaina ir atitinkamai pamiršimas – geriau būtų sakyti baimė, tikras siaubas – viso to, kas gali kelti kančias. Su šia perspektyva tokie žodžiai kaip Dievas, nuodėmė, kryžius, apsimarinimas, amžinasis gyvenimas..., tampa nesuprantami daugybei žmonių, kurie nežino jų reikšmės ir turinio. Esate stebėję šią stulbinančią tikrovę, kai daugelis turbūt Dievą ėmė suskliausti kai kuriose savo asmeninio, šeimyninio ir profesinio gyvenimo detalėse; bet kadangi Dievas egzistuoja, myli,

prašo, galiausiai pašalina Jį – kaip
kokį įsibrovėlį – iš pilietinių įstatymų
ir tautų gyvenimo. Su juokinga ir
pretenzinga puikybe nori į jo vietą
iškelti vargšą padarą, netekusį savo
antgamtinio ir žmogiško orumo bei
apsiribojusį – tai ne perdėjimas: tai
matyti visur – pilvu, seksu, pinigais“⁴.

Pasaulis lieka tamsybėse, jei
krikščionys, stokodami *gyvenimo
vienovės*, nenušviečia ir neįprasmina
konkrečių gyvenimo tikrenybių.
Žinome, kad tikrų Kristaus mokinių,
o ypač pasauliečių, laikysena prieš
pasaulį – ne atskyrimo, o buvimo
įkurdintiems jame, tarsi raugui
tešloje, kad jį perkeistų. Nuoseklus
savo tikėjimu krikščionis yra druska,
kuri teikia skonį ir saugo nuo
gedimo. Ir todėl ypač svarbus jo
liudijimas tarp pavyzdingai atliktų
įprastų užduočių. „Jei mes,
krikščionys, tikrai gyventume pagal
savo tikėjimą, įvyktų didžiausia visų
laikų revoliucija...

Bendradarbiavimo atpirkime
veiksmingumas priklauso ir nuo
kiekvieno iš mūsų! Pamąstyk apie
tai“⁵. Ar gyvenu *gyvenimo vienovę*
kiekvieną savo būties akimirką:
darbe, laisvalaikiu...?

II. Visi padarai pagal Kūrėjo
nustatytą tvarką buvo pastatyti
tarnauti žmogui. Adomas per savo
puikybę į pasaulį įvedė nuodėmę,
suardydamas visos kūrinijos ir paties
žmogaus harmoniją. Paskui protas
buvo aptemdytas ir su galimybe
pakliūti į klaidą; valia susilpnėjusi;
serganti – bet nesugadinta – laisvė
iškart pamilti gėrį. Žmogus liko giliai
sužeistas, jam sunkiau pažinti ir
laikytis savo tikrojo gėrio. „Nutraukė
Sandorą su Dievu ir kaip padarinį,
viena vertus, patyrė vidinę
dezintegraciją, kita vertus, prarado
sugebėjimą kurti bendrystę su

kitais“⁶. Nuodėmės sukelta netvarka
siekė toliau už žmogų, paveikdama ir
gamtą. Pasaulis yra geras, nes buvo
sukurtas Dievo tam, kad padėtų
žmogui pasiekti savo galutinį tikslą.
Bet po gimtosios nuodėmės
materialūs daiktai, talentas, technika,
įstatymai... gali pakeisti savo tikrąją
paskirtį ir virsti blogybėmis žmogui,
užtemdydami jo galutinį tikslą,
atskirdami nuo Dievo, užuot prie Jo
artinę. Taip atsiranda daug
pusiausvyros netekimo atvejų,
neteisybių, engimų, kurių šaltinis –
nuodėmė. „Žmogaus nuodėmė – tai
ryšio su Dievu nutraukimas, radikali
tragedijų, žyminčių laisvės istoriją,
priežastis. Kad tai suprastų, daugelis
iš mūsų amžininkų turi naujai atrasti
nuodėmės jausmą“⁷.

Dievas iš savo begalinio
gailestingumo atjautė šį būvį, į kurį
buvo nupuolusi kūrinija, ir mus
išpirko Jėzuje Kristuje: grąžino mus į
draugystę su Juo, ir, kas yra dar

daugiau, sutaikino mus su savimi iki tokio laipsnio, kad galime vadintis Dievo vaikais ir būti jais⁸; paskyrė mus amžinam gyvenimui, kad amžiams gyventume su Juo Danguje.

Mums, krikščionims, priklausoma, daugiausia per savo darbą, paverstą malda, padaryti, kad visos žemiškosios tikrenybės virstų išganymo priemone, nes tik taip tikrai pasitarnaus žmogui. „Turime krikščioniška dvasia persmelkti visas visuomenės sritis. Nepasilikite tik troškime: kiekvienas ten, kur dirba, turi suteikti savo darbui Dievo turinį ir turi stengtis – savo malda, apsimarinimu, gerai atliktu profesiniu darbu – formuotis ir formuoti kitas sielas Kristaus Tiesoje, kad Jis būtų paskelbtas visų žemiškųjų reikalų Viešpačiu“⁹. Ar darau visa, ką galiu, kad tai įgyvendinčiau? Ar suvokiu, kad tam privalau turėti vis gilesnę *gyvenimo vienovę*?

.....

III. Misija, kurią mums pavedė
Viešpats, – įdiegti visuomenei
krikščionišką jausmą, nes tik tada
struktūros, institucijos, įstatymai,
poilsis turės krikščionišką dvasią ir
tikrai tarnaus žmogui. „Mes, Jėzaus
Kristaus mokiniai, bet kurią
akimirką ir bet kokiomis gyvenimo
aplinkybėmis turime būti brolybės
sėjėjai. Kai vyras ar moteris
intensyviai gyvena krikščioniška
dvasia, visa jų veikla bei santykiai
atspindi ir perduoda Dievo meilę ir
Karalystės gėrybes. Reikia, kad mes,
krikščionys, mokėtume savo
kasdieniams šeimos, draugystės,
kaimynystės, darbo ir pramogų
santykiams uždėti krikščionio meilės
antspaudą, o tai yra paprastumas,
teisingumas, ištikimybė, švelnumas,
dosnumas, solidarumas ir
džiaugsmas“¹⁰.

Asmeninių pamaldumo praktikų nedera atskirti nuo likusių mūsų reikalų, jos turi būti momentais, kai nuolatinis sąryšis su Dievu sustiprėja ir pagilėja taip, kad nuo to pakyla kasdieninių veiklų tonas. Aišku, kad siekti šventumo pasaulyje *nėra atlikti ar dauginti* pamaldas ar pamaldumo praktikas, *bet būti veiksmingoje vienybėje su Viešpačiu, kuris šiuos veiksmus skatina ir kuriam jie pašvęsti*. O kai yra veiksminga vienybė su Viešpačiu, tai paveikia visą žmogaus elgesį. „Tos praktikos beveik nejučia tave pastūmės į kontempliatyvią maldą. Sieloje atsiras daugiau meilės apraiškų – trumpų, karštų maldų, padėkos, atgailos žodžių, dvasinių komunijų, netgi atliekant savo pareigas: keliant telefono ragelį, lipant į transporto priemonę, atidarant ar uždarant duris, praeinant pro bažnyčią, prieš imantis darbo, jį darant ar baigiant“¹¹.

Stenkimės gyventi taip, su Kristumi ir Kristuje, visas ir kiekvieną savo būties akimirką: darbe, šeimoje, gatvėje, su draugais... Tai yra *gyvenimo vienovė*. Tada asmeninis pamaldumas orientuojasi į veiksmą, suteikdamas jam impulsą ir turinį, kol kasdienį reikalą paverčia dar vienu meilės Dievui aktu. Ir sykiu darbas ir kiekvienos dienos užduotys palengvina bendravimą su Dievu ir yra laukas, kur lavinamos visos dorybės. Jei stengiamės dirbti gerai ir į savo rūpesčius įdėti antgamtinį matmenį, kurį teikia Dievo meilė, mūsų užduotys pasitarnaus žmonių išganymui, ir padarysime pasaulį žmoniškesniu, nes neįmanoma, kad žmogus būtų gerbiamas – o dar mažiau, kad jis būtų mylimas, – jei neigiamas Dievas arba su Juo kovojama, nes žmogus tik tada žmogus, kai tikrai yra Dievo atvaizdas. Priešingai, „šėtono dalyvavimas žmonijos istorijoje

sustiprėja tiek pat, kiek žmogus ir visuomenė nutolsta nuo Dievo“¹².

Šioje užduotyje pašventinti žemiškąsias tikrenybes mes, krikščionys, nesame vieni. Dievo norimos tvarkos atkūrimas ir viso pasaulio vedimas į Jo pilnatvę iš esmės yra Šventosios Dvasios, tikrojo istorijos Viešpaties, veikimo vaisius: „*Non est abbreviata manus Domini*– Viešpaties ranka nesutrumpėjo. Šiandien Dievas ne mažiau galingas nei kada nors anksčiau. Jo meilė žmogui nesumažėjo. Tikėjimas moko, kad visa kūrinija, žemės ir dangaus kūnų judėjimas, geri kūrinių darbai ir visa, kas yra pasiekta istorijoje, – trumpai tariant, viskas ateina iš Dievo ir į Jį krypta“¹³.

Šventąją Dvasią prašome, jog sujudintų daugelio žmonių – vyrų ir motetų, senų ir jaunų, sveikų ir ligonių – sielas, kad būtų druska ir šviesa žemiškose tikrenybėse.

1 Jn 3, 17.

2 Plg. Jn 8, 12.

3 Jn 1, 5.

4 Pal. A. Del Portillo, Ganytojiškas
laiškas, 1985 m. gruodžio 25 d., 4.

5 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 945.

6 Šv. Jonas Paulius II, Bendroji
audiencija, 1983 m. rugpjūčio 6 d.

7 Tikėjimo Doktrinos Taryba, Instr.
Libertatis continentiae, 1986 m. kovo
22 d., 37.

8 Plg. 1 Jn 3, 1.

9 Pal. A. Del Portillo, op. cit., n. 10.

10 Ispanijos Vyskupų Konferencija,
Pastoracinė instr. *Los católicos en la
vida pública*, 1986 m. balandžio 22 d.,
111.

11 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, 149.

12 Šv. Jonas Paulius II, Bendroji audiencija, 1986 m. rugpjūčio 20 d.

13 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, 130.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/treciadienis-
viska-atnaujinti-kristuje/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/treciadienis-viska-atnaujinti-kristuje/) (2025-08-13)